

TEXT C

El senyor Josep Gou amb el seu cotxe em ve a buscar al mas a un quart de nou del matí. Dia magnífic, enmig d'aquesta gran collita que hi ha en preparació. Meravellosos verds. Es tracta d'arribar a la Manxa, aquest mateix dia. Emprenem el viatge de seguida. A Vidreres agafem l'autopista. Magnífica autopista. A Sant Celoni, miro el Montseny, que es deixa veure d'una manera claríssima i precisa. Quan arribem a la Roca, sobre Granollers, entrada al Vallès, veiem sobre Barcelona una bancada de núvols fenomenal, de color d'aigua bruta. A Montcada, la boira es fa més espessa. Arribem a la Meridiana. Impressionant carrer llarg, aclaparador i trist. És un carrer de cases totes iguals, de pisos, que sembla habitat per encarregats de fàbrica i d'obrers especialitzats. És el socialisme, diríem, distingit. Quan els estrangers arriben a

Barcelona, els fa una gran impressió. A mi em fa tornar cada dia més individualista, solitari i misantròpic. Són pisos on, si una persona o altra hi fa un pet, el soroll arriba indefectiblement al pis del costat, mentre la família que l'habita es troba al menjador menjant arròs amb conill –conill casolà, s'entén. Hi ha tanta gent! Si la procreació dura, es veuran coses curioses. La gent s'haurà d'habituar als pets dels altres –als pets del socialisme. Tinc l'avantatge de tenir vuitanta anys. Ja serà difícil que m'enganxin aquestes meravelles i aquests justicialismes.

Travessàrem Barcelona. Els llums vermells. N'hi ha més que un foc no en cremaria. Agafem l'autopista del Penedès. El pla del Llobregat és cada dia més desconegut. Quantes fàbriques! Quan jo anava a Martorell, el pla del Llobregat era un país feliç, mesocràtic i agradable. Ara deu ser d'una complicació terrible i mortífera. No hi ha dubte: progressem!